

synes jeg, han foreløbig kunde henvende sig med den første Del af sin Indignation til „Nationaltidende“; der har man vist Brug for en god Portion af den, hvis det skulde øve Indflydelse med Hensyn til, hvad dette Blad præsterer i Retning af Sigtelser og Angreb paa Handelsministeren. Det er altsaa nu oplyst, at Støttepartiets Hovedorgan finder det rimeligt at føre en Forbryder frem som Anklage mod den nuværende Regering.

Det ærede Medlem, Hr. Aksel Jensen gentog Handelsministerens Tale, og det gjorde den egentlig ikke bedre. Jeg skal derfor ikke opholde mig ved ham. Hvad det ærede Medlem mener om mine Undersøgelser og om mine Evner til at undersøge, er mig saa komplet ligegyldigt, og jeg tror heller ikke, at der er andre, der interesserer sig derfor. Af positive Ting skal jeg nævne, at naar det ærede Medlem fremhæver Stillingen overfor Politimesteren i Faaborg og stærkt fremhæver, hvor uretfærdigt han er blevet behandlet, og i denne Forbindelse taler om, at en socialdemokratisk Tillidsmand havde tilbudt at arrangere en Presse-kampagne til Støtte for Direktør Brorsen og mod Politimesteren, beklager jeg, at det ærede Medlem er saa langt bagud, at han ikke har opdaget, at hele den Krønike for længst er fuldkommen kategorisk dementeret, og at Politimesteren ikke derefter har forsøgt at fastholde noget som helst om en Forbindelse med en Redaktør, der skulde have lovet at iværksætte denne Kampagne. At der er en hel Del, som det ærede Medlem selv erklærede, han ikke forstod, kan ikke overraske nogen. Og endelig maa jeg sige, at der var vist heller ingen, der forstod, hvad det ærede Medlem mente, naar han sluttelig sagde, at det var en Hævnakt fra min Side, naar jeg ikke havde afskediget Bankinspektøren. Det var vist en af den Slags daarlige Vittigheder, der ikke fortjener Svar.

Den højtærede Handelsminister fastholdt, som jeg kan forstaa, sin Anklage mod Bankinspektøren og siger bl. a., at hans Anklage gaar ud paa, at Bankinspektøren ikke er gaaet til Bunds ved sine Undersøgelser og derfor er kommet til urigtige Slutninger, til daarlige Slutninger. Men naar dette er Hovedpunktet i Anklagerne, kan den højtærede Minister ikke komme bort fra den Kendsgerning, som nu ogsaa den ærede sidste Taler fremdrog, at saa maa det være Embedsforsømmelse, den paagældende har gjort sig skyldig i. Der kan ikke paa een Gang foreligge en Afskedigelse, uden Embedsforsømmelse som Grundlag og en Række faktiske Embedsforsømmelser, der

begrunder denne Afskedigelse. En Overensstemmelse mellem disse to Standpunkter er umulig, og den højtærede Minister burde derfor vælge eet af dem, enten frafalde det ene eller frafalde det andet.

Den højtærede Minister sagde, at han var enig i, at der skulde være Kontinuitet i Ministeriernes Fremgangsmaade, og at derfor, naar en foregaaende Minister havde truffet en Afgørelse, skulde den ikke gøres om af en efterfølgende. Ja, jeg takker for det Tilsagn. Jeg tror ogsaa, at den afskedigede Bankinspektør vurderer det højt. Det har altsaa formet sig paa den Maade, at den Bankinspektør, hvis Gerning er undersøgt og paadømt i tidligere Omgange, og som derefter har faaet tilkendegivet, at der ikke fra Ministeriets Side tænkes foretaget mere i den Sag, alligevel ved en ny Ministers egenmægtige Fremdragen af et Par bestemte Tilfælde afskediges paa Trods af tidligere foretagne Undersøgelser og Afgørelser. Hvis dette er Kontinuitet i Ministeriernes Fremgangsmaade, er det i hvert Fald en helt ny Art af Kontinuitet. Den højtærede Minister fremdrog, at ogsaa andre, deriblandt jeg, havde afskediget Embedsmænd. Ja, hvis jeg har afskediget nogen, har det nok været begrundet, ellers havde jeg nok faaet det at vide. Ministeren nævnte, at jeg havde afskediget en Kontorchef. Hvorfor nævnte han ikke ogsaa en Departementschef? Jeg havde ogsaa den Lykke at afskedige en suspenderet Departementschef, og det kan jeg meget bedre huske end Enkelthederne med Hensyn til Afskedigelsen af den stakkels Kontorchef.

Den højtærede Minister talte ogsaa stærkt og udførligt paa ny om Politimesterens Henvendelser og hævdede, at disse Henvendelser skete, før der var foretaget noget af Bankinspektionen. Jeg kan i saa Henseende kun støtte mig til den Hukommelse, jeg har, og som gaar ud paa, at da Politimesterens første Henvendelse til Bankinspektøren skete, havde Bankinspektoratet allerede sat sig i Forbindelse med Banken i Faaborg og forlangt forskellige Oplysninger til Belysning af og Bedømmelse af Sagen, og da Politimesterens Henvendelse saa skete, fremskyndede man den Undersøgelse, som maaske ellers havde taget længere Tid. Dette er faktisk; jeg ved ikke, hvad man saa beklager sig over; heller ikke fra Politimesterens Side forekommer det mig at være begrundet.

Den højtærede Minister var saa elskværdig at erkende, at naturligvis maatte Bankinspektøren gaa ud fra, at han stod overfor hæderlige Folk. Men, tilføjede